ARREST VAN HET HOF VAN 16 APRIL 1970 [1]

La Compagnie d'approvisionnement, de transport et de crédit, SA, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 65-69

Samenvatting

Handelingen van een instelling — Verordening — Begrip (EEG-Verdrag, art. 189)

Door de enkele omstandigheid dat een algemeen voorschrift de verschillende justitiabelen niet gelijkelijk treft, wordt daaraan het verordenend karakter niet ontnomen.
De aard van een algemene bepaling brengt, integendeel, mede dat haar uniforme toepassing betrokkenen, al naar gelang hun bijzondere positie en speciale werkzaamheden, in ongelijke mate kan treffen.

In de zaak 65-69

LA COMPAGNIE D'APPROVISIONNEMENT, DE TRANSPORT ET DE CRÉDIT, SA, gevestigd te Parijs, ten deze bijgestaan door mr. A. Vidart, advocaat bij de Conseil d'État en bij de Cour de Cassation, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. E. Arendt, 34/B/IV, rue Philippe-II,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door A. Toledano-Laredo, als gemachtigde, bijgestaan door haar juridisch adviseur J. H. J. Bourgeois, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij mr. E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

1 — Procestaal : Frans.

waarin aan het Hof is verzocht om nietigverklaring van de vaststelling op 58,49 FF per ton van de subsidie voor zachte tarwe en mengkoren (artikel 10.01 A van het douanetarief), vermeld in de bijlage bedoeld in artikel 2 van Verordening (EEG) no. 1670/69 van de Commissie van 22 augustus 1969 betreffende ingevolge de devaluatie van de Franse frank in de sectoren granen en rijst te nemen maatregelen, wijst

HET HOF,

samengesteld als volgt : R. Lecourt, President, R. Monaco en P. Pescatore, Kamerpresidenten, A. M. Donner (rapporteur), A. Trabucchi, W. Strauß en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten; de procesvoering

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten kunnen worden samengevat als volgt en dat de procesvoering na te melden verloop heeft gehad :

Na de devaluatie van de Franse frank besloot de Raad van de Europese Gemeenschappen op 11 augustus 1969 om enerzijds geen wijziging te brengen in de waarde van de rekeneenheid en anderzijds een verordening vast te stellen, houdende maatregelen bestemd om te voorkomen dat de aanpassing aan de aldus ontstane situatie, zoals die ten aanzien van de Franse prijzen voor produkten vallende onder een gemeenschappelijke marktordening geboden was, te abrupt zou zijn. Daartoe werd in Verordening no. 1586/69 van de Raad (PB 1969, L 202/1) met name voorzien dat gedurende een beperkt tijdvak de door Franse autoriteiten (in rekeneenheden) te betalen interventieprijzen met 11,11 % kunnen worden verlaagd (artikelen 1 en 2). Ter voorkoming van moeilijkheden in het ruilverkeer welke uit deze situatie konden voortvloeien, is in artikel 3 bepaald dat Frankrijk bij invoer subsidies verleent en bij uitvoer compenserende bedragen heft. Ten slotte worden in artikel 8 aan de Commissie de noodzakelijke bevoegdheden verleend tot vaststelling van regels voor de toepassing dezer bepalingen, welke toepassingsregels „in het bijzonder" behelzen „de vaststelling van de bedragen van de ... subsidies bij invoer en compenserende bedragen bij uitvoer".

Verordening no. 1670/69 van 22 augustus 1969 (PB L 214/1), waarbij de Commissie deze toepassingsregels voor de sectoren granen en rijst heeft vastgesteld, is ten deze in het geding, met name voor zoveel betreft artikel 2 (artikel 2 : De door Frankrijk bij invoer verleende subsidies en bij uitvoer

geheven compenserende bedragen worden in de bijlage vastgesteld).
Verzoekster kwam in beroep tegen de vaststelling op 58,49 FF per ton van de invoersubsidie voor zachte tarwe en mengkoren, vermeld in de bijlage voorzien in artikel 2 van Verordening no. 1670/69. Zij betoogt dat de Commissie, om tot vaststelling van dit compenserend bedrag — dat ten deze alleen in geding is — op 58,49 FF te komen, in aanmerking heeft genomen dat de graanprijs in Frankrijk niet is gestegen, doch geen rekening heeft gehouden met het feit dat terzelfder tijd de cif-prijs Antwerpen en de cif-maalderijkosten Parijs zijn gestegen, zodat de prijsstijging voor ingevoerd graan groter was dan die welke uit de devaluatie van de Franse frank alleen zou zijn voortgevloeid, dat wil zeggen de prijs is niet gestegen tot 68,29 FF, zoals de Commissie had berekend, doch tot een peil van 70,22 FF per 100 kg. Aldus heeft de Commissie 's Raads Verordening no. 1586/69 en Verordening no. 1670/69 van de Commissie, alsmede het door het Verdrag gehuldigde beginsel van gelijke behandeling van partijen, geschonden.
Het beroep is op 22 oktober 1969 ter griffie van het Hof ingediend.
Bij incidentele conclusie, ingediend op 26 november 1969, heeft verweerster op grond van artikel 173, alinea 2, van het EEG-Verdrag een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen en om toepassing van artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering verzocht.
Op 19 december 1969 heeft verzoekster naar aanleiding van deze exceptie haar opmerkingen ingediend.
Het Hof heeft, gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten tot de mondelinge behandeling van de exceptie van niet-ontvankelijkheid over te gaan.
Partijen zijn gehoord ter terechtzitting van 17 februari 1970.
De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 11 maart 1970 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat verzoekster concludeert dat het den Hove behage :
— het bestreden besluit nietig te verklaren met alle gevolgen van dien, zowel ten aanzien van het recht als ten aanzien van de kosten;
— te verstaan dat de Commissie gehouden is de maatregelen te nemen, welke de uitvoering van het te wijzen arrest zal medebrengen, met alle rechtsgevolgen van dien;
— subsidiair : alle tot voormelde doeleinden noodzakelijke instructiemaatregelen te bevelen;

Overwegende dat *verweerster* in haar incidentele conclusie heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :
om, overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering rechtdoende inzake de ontvankelijkheid van het beroep zonder tot behandeling van de zaak ten principale over te gaan :
— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;
— verzoekster in de kosten van het geding te verwijzen;

Overwegende dat *verzoekster* in haar conclusie van antwoord op deze incidentele conclusie heeft geconcludeerd dat het den Hove behage :
— de exceptie, opgeworpen in de incidentele conclusie, te verwerpen en het beroep ontvankelijk te verklaren;
— mitsdien te verstaan dat het geding ten gronde zal worden uitgewezen, zulks overeenkomstig het bepaalde in artikel 91, paragraaf 4, van het Reglement voor de procesvoering;
— en de Commissie te verwijzen in de op het incident gevallen kosten;

III — Middelen en argumenten van partijen betreffende de ontvankelijkheid

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen betreffende de

ontvankelijkheid van het beroep kunnen worden samengevat als volgt :

Verweerster betoogt in de eerste plaats, dat Verordening no. 1670/69 als geheel van algemene strekking is, doordien daarin met betrekking tot produkten vallende onder de gemeenschappelijke marktordening in de sectoren granen en rijst, regelen worden vastgesteld voor de in 's Raads Verordening no. 1586/69 in het leven geroepen mechanismen. Het gaat er dan ook in de vraag welke in het beroep wordt gesteld, om te weten of de beide bestreden voorschriften in zoverre een uitzondering vormen, dat zij niet van wezenlijk normatieve aard zijn, doch kunnen worden gelijkgesteld met een beschikking welke verzoekster rechtstreeks en individueel raakt. Vanuit deze gezichtshoek ontwikkelt verweerster haar argumenten.

Na de situatie te hebben geschetst welke enerzijds door de devaluatie van de Franse frank en anderzijds door de vaststelling van Verordening no. 1586/69 van de Raad is ontstaan, komt verweerster tot de conclusie dat de vaststelling van subsidies bij invoer en compenserende bedragen bij uitvoer voor zachte tarwe een integrerend deel uitmaakt van het mechanisme, dat door 's Raads Verordening no. 1586/69 in het leven is geroepen en bij Verordening no. 1670/69 van de Commissie in werking is gesteld.

Het voorschrift houdende vaststelling van de subsidie bij invoer is trouwens volgens verweerster van algemene strekking, in aanmerking genomen dat :

— het van toepassing is op objectief omschreven situaties;

— het tot rechtsgevolgen leidt voor groepen van personen (en transacties), die in hun algemeenheid, in abstracto, wegens hun deelneming aan de markt voor de betrokken produkten, in aanmerking worden genomen.

Uit deze laatste overweging volgt ook, dat verzoekster niet mag beweren individueel te worden geraakt door de vaststelling van het compenserend bedrag bij uitvoer, immers ieder gegeven op grond waarvan zij in zoverre van de overige deelnemers aan de betrokken markt zou kunnen worden onderscheiden, ontbreekt.

Het overbodig achtende na te gaan, of het bestreden voorschrift verzoekster ook rechtstreeks raakt, concludeert verweerster tot niet-ontvankelijkheid van het beroep.

Verzoekster betoogt in de eerste plaats, dat dient te worden nagegaan of de bestreden bepalingen haar rechtstreeks en individueel raken, zonder dat men zich tevoren heeft te begeven in een onderzoek *in abstracto* naar de aard dezer voorschriften. Zij wijst in dit verband op 's Hofs arrest in de zaak 40-64 (Sgarlata e.a. tegen Commissie van de EEG, Jurispr. XI, blz. 267 e.v.).

Zij wijst er vervolgens op, dat zij zich niet verzet tegen het beginsel van de vaststelling van de importsubsidie voor zachte tarwe en mengkoren, doch alleen tegen vaststelling van deze subsidie op 58,49 FF per ton. Volgens verzoekster kan niet worden betwist dat dit voorschrift haar wel degelijk rechtstreeks en individueel raakt, immers zij lijdt als gevolg van deze vaststelling een verlies van 19,30 FF per geïmporteerde ton ofwel 1,93 FF per 100 kg. Het is duidelijk, dat de stijging van de cif-maalderijkosten niet dezelfde is voor de verschillende graanimporterende ondernemingen en dat deze kosten noodzakelijk variëren naar gelang van de aardrijkskundige ligging van de fabrieken. Ofschoon het om een forfaitaire vaststelling gaat, is het daarom toch van belang dat rekening wordt gehouden met de gesignaleerde stijging van de kostprijs. In ieder geval kan zij niet worden geacht alle betrokken ondernemingen gelijkelijk te treffen, hetgeen volgens verzoekster voldoende is om in zoverre te concluderen tot de onjuistheid van het in de incidentele conclusie gestelde.

Voorts betoogt verzoekster, dat blijkens 's Hofs jurisprudentie de individuele aard van een voorschrift niet impliceert dat één enkel natuurlijk

of rechtspersoon door de omstreden maatregel wordt getroffen, doch zeker ook aldus mag worden verstaan dat meerdere personen worden getroffen, wanneer zij slechts duidelijk identificeerbaar zijn en werkzaam binnen een zelfde commercialisatiecentrum. Dit is in casu juist het geval, immers de getroffen ondernemingen waren op de dag van de bestreden handeling — de enige datum die hier in aanmerking komt — als zodanig bij de Commissie bekend.

Anderzijds raakt het desbetreffend voorschrift verzoekster ook rechtstreeks en individueel wegens de verliezen, welke zij door vaststelling van de subsidie op 58,49 FF per ton lijdt.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoekster bij op 22 oktober 1969 ingediend request in beroep komt tegen — en nietigverklaring vraagt van — Verordening (EEG) no. 1670/69 van de Commissie van 22 augustus 1969 betreffende ingevolge de devaluatie van de Franse frank in de sectoren granen en rijst te nemen maatregelen (PB L 214/7), voor zoveel de subsidie bij invoer van zachte tarwe en mengkoren, vermeld in de bijlage bedoeld in artikel 2, op 58,49 FF per ton is vastgesteld;

2 Overwegende dat verweerster bij incidentele conclusie, ingediend ter griffie op 26 november 1969, een exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen ingevolge artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering, betogende dat de bestreden maatregel een verordening is en verzoekster zeker niet individueel raakt;

3 Overwegende dat derhalve termen aanwezig zijn om in het licht van artikel 173 van het Verdrag na te gaan of het in het beroep bedoeld voorschrift slechts in schijn een verordening, doch in werkelijkheid een besluit vormt dat verzoekster individueel raakt;

4 dat de litigieuze verordening, vastgesteld krachtens artikel 8 van 's Raads Verordening (EEG) no. 1586/69 van 11 augustus 1969 betreffende ingevolge de devaluatie van de Franse frank op landbouwgebied te nemen conjunctuurpolitieke maatregelen (PB L 202/1), deel uitmaakt van een aantal voorschriften ter aanpassing van de werking van de interventiemechanismen van de gemeenschappelijke ordening der landbouwmarkten aan de devaluatie van de Franse frank per 8 augustus 1969;

5 dat deze maatregelen er vooral toe strekken om op bepaalde door Frankrijk ingevolge het gemeenschappelijk landbouwbeleid te betalen of te heffen bedragen coëfficiënten toe te passen afgestemd op de devaluatie van de Franse frank ten opzichte van de rekeneenheid en voor de verschillende produkten bepalen, van welke bedragen in Franse franks dient te worden uitgegaan;

6 Overwegende dat verzoekster onder erkenning van de algemene — en derhalve regelgevende — aard van genoemde maatregelen, toegeeft dat de vaststelling van de compenserende bedragen bij uitvoer alsook van de subsidie bij invoer van tarwe, meel en mengkoren een integrerend deel van de aanpassingsmaatregelen uitmaakt en derhalve in beginsel van algemene strekking is;

7 dat evenwel de vaststelling van het litigieuze percentage op 58,49 FF per ton graan de betrokken ondernemingen ongelijk treft, aangezien bij berekening daarvan de verschillende mate waarin zich de stijging doet gevoelen van bepaalde elementen van de kostprijs — met name van de cif-vervoerkosten — welke in niet-Franse valuta moeten worden betaald, niet in aanmerking is genomen;

8 dat aangezien deze kosten variëren naar gelang van de aardrijkskundige ligging van de onderneming, de vaststelling van het litigieuze bedrag niet algemeen en uniform werkt, doch de verschillende Franse exporteurs in ongelijke mate en derhalve individueel treft;

9 Overwegende dat door de enkele omstandigheid dat een algemeen voorschrift de verschillende justitiabelen niet gelijkelijk treft, daaraan het verordenend karakter niet wordt ontnomen;

10 dat, integendeel, de aard van een algemene bepaling medebrengt dat haar uniforme toepassing betrokkenen, al naar gelang hun bijzondere positie en speciale werkzaamheden, in ongelijke mate kan treffen;

11 dat verzoekster voorts, waar zij zich door het bestreden voorschrift individueel getroffen acht, blijkbaar uitgaat van een onjuiste beoordeling van het doel der betrokken maatregelen;

12 dat daarmede niet is beoogd voor de ondernemers de uit de devaluatie van de Franse frank voortvloeiende voordelen of nadelen te compenseren,

in dier voege dat hun positie ongewijzigd blijft en de gevolgen der devaluatie te hunnen aanzien ongedaan worden gemaakt;

13 dat bedoelde maatregelen, doordien zij niet ingrijpen in de verscheidenheid van individuele gevolgen waartoe de devaluatie kan leiden, er integendeel uitsluitend toe strekken de consequenties te trekken welke de devaluatie vrijwel automatisch medebrengt voor de mechanismen der in rekeneenheden uitgedrukte prijzen, in de communautaire landbouwverordening bedoeld;

14 dat zij derhalve van verordenende aard zijn en verzoekster niet individueel raken;

15 dat het beroep derhalve moet worden afgewezen, zijnde verzoekster daarin niet-ontvankelijk;

Ten aanzien van de kosten

16 Overwegende dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het geding wordt verwezen;

17 dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

18 dat zij derhalve in de kosten van het geding moet worden verwezen;

Gezien de stukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 173 en 189;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen,

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende,

1. verklaart verzoekster in haar beroep niet-ontvankelijk;

2. verwijst verzoekster in de kosten van het geding.

Gewezen te Luxemburg op zestien april negentienhonderdzeventig.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zestien april negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER

(zie zaak 63-69, blz. 214)